

บทที่ 392
ช่างไม้คนหนึ่ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การประกาศข่าวดีของลูกให้แก่ผู้ยังไม่รู้จักพระองค์เลยนั้น ลูกไม่ได้ทำเฉพาะกับผู้ที่มีฐานะดี ตำแหน่งสูงๆ หรือผู้ที่อยู่ในสังคมชั้นสูงหรือที่พวกเราเรียกกันติดปากว่าไฮโซเท่านั้น แต่ลูกจะประกาศกับคนทุกชั้นทุกประเภทและทุกครั้งที่มีโอกาส และด้วยทุกวิถีทางที่ลูกจะทำได้

เดือนก่อน ลูกต้องติดต่อผู้รับเหมาที่สร้างบ้านให้ลูก เพื่อให้เขาส่งช่างไม้มาซ่อมแซมงานพื้นปาร์เก้ที่มีปัญหาเล็กน้อย ช่างไม้ที่ผู้รับเหมาส่งมานี้ เป็นผู้ที่รับเหมาทำงานเกี่ยวกับเรื่องไม้ทั้งหมด ตั้งแต่ตอนสร้างบ้าน ลูกคุ้นเคยกับเขาดี เขาเป็นชายรูปร่างผอมๆ อายุราว 50 ปีเศษ ใส่แว่นหนาเตอะ ดูราวกับคนคงแก่เรียน

ทุกครั้งที่ลูกมีช่างหรือใครก็ตามที่จะมาทำงานระดับซ่อมแซมต่อเติมหรือปลูกต้นไม้ที่บ้าน ลูกจะใส่เสื้อยืดตัวหนึ่งที่ลูกได้รับมาจากคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เชิญลูกไปพูดแบ่งปันหลายครั้ง ช่างหน้ามีตัวหนังสือเขียนชัดเจนว่า “พระเจ้ารักคุณ” และช่างหลังจึงจะเป็นชื่อของคริสตจักรแห่งนั้น ลูกได้รับเสื้อยืดจากคริสตจักรนี้สองตัว ต่างสีและต่างสไตล์ แต่ข้อความเหมือนกันจากการไปแบ่งปันที่นั่นในต่างวาระกัน สำหรับลูก การที่ลูกใส่เสื้อยืดที่เขียนชัดเจนว่า “พระเจ้ารักคุณ” นั้น เป็นการประกาศข่าวดีที่มีประสิทธิภาพที่สุด ยามมีช่างอะไรทั้งหลายไปทำงานที่บ้านลูก โดยที่ลูกไม่ต้องพูดอะไรสักคำเลย และยังเป็นการปูทางให้ลูกได้พูดถึงพระเจ้าได้ด้วยหากมีโอกาส เสื้อยืดที่มีคำประกาศเช่นนี้มีประโยชน์ในการประกาศข่าวดีมากกว่าเสื้อยืดที่มีแค่ชื่อองค์กรเท่านั้น

ขณะที่ช่างไม้ทำงานไป ลูกก็ไปพูดคุยกับเขา ตามสารทุกข์สุกดิบ แสดงความเอาใจใส่เขา แล้วอยู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า “นายแม่ครับ ทำอย่างไร ผมจึงจะมีชีวิตสุขสบายอย่างนายแม่ได้ล่ะครับ ทุกวันนี้ ผมทำงานตัวเป็นเกลียว แต่เงินไม่เคยพอใช้ นายแม่สอนผมหน่อยสิครับ เพราะนายแม่เป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ช่วยสอนผมหน่อย” ช่างไม้คนนี้เรียกลูกมาตั้งแต่ต้นว่า “นายแม่”

ลูกฟังเขาแล้วก็รู้สึกสงสาร ช่างไม้ผู้นี้เคยหายจากงานไปช่วงหนึ่ง ทราบว่าไปเข้าโรงพยาบาลเพราะเป็นโรคกรดไหลย้อน คงเครียดจัด

“ชีวิตทุกคนที่ประสบความสำเร็จย่อมต้องผ่านอะไรต่อมิอะไรมาก่อน ถ้าไม่ใช่เกิดมาในตระกูลเศรษฐีที่พ่อแม่ถ่ายทอดความร่ำรวยให้ตั้งแต่เกิด ฉันทเองก็ผ่านความลำบากมาเยอะกว่าจะถึงขั้นนี้ ช่างมีเวลาว่างอ่านหนังสือบ้างไหม? “ผมชอบครับ ผ่อนคลายดี” เขาตอบ “ถ้านั้น ฉันทจะให้หนังสือเล่มหนึ่งที่ฉันทเขียนเอง ชื่อภูเขาเคลือบได้ แก่เธอว่างๆ ก็ไปอ่านดูแล้วกันนะ คลายเครียด” พอดีลูกเพิ่งไปสั่งพิมพ์หนังสือเล่มใหม่ของลูกใหม่เป็นครั้งที่ 4 เพราะยังมีคนมาขอต่อเนื่อง จึงให้ช่างไม้ผู้นี้ไปเล่มหนึ่ง ปรากฏว่างานไม่เสร็จ เขาต้องกลับมาใหม่

เนื่องจากลูกต้องเดินทางไปต่างประเทศจึงได้นัดวันให้เขากลับมาใหม่ในวันถัดจากวันที่ลูกกลับ ลูกเน้นย้ำกับเขาว่าให้มาตรงวันและเวลานะ เพราะลูกจะอยู่บ้านเพื่อให้เขาเข้ามาทำงานต่อในบ้านได้ แต่ลูกจะไม่โทรเตือนคืนก่อนวันนัด เพราะไฟล์ทกลับถึงประเทศไทยดี เขาก็ตกลงรับปาก

เมื่อถึงวันนัด ลูกอยู่บ้านรอช่างไม้ผู้นี้ เขาไม่มา สายแล้วลูกโทรไปตาม เขาไม่รับสาย ต่อมาในวันนั้นลูกโทรอีก 2-3 ครั้ง เขาไม่รับสายเช่นเคย ตกกลางคืนนั้นเท่ากับลูกอยู่บ้านฟรี ถือว่าเป็นการพักผ่อนก็แล้วกัน

อีกสัปดาห์ต่อมา ลูกโทรหาเขาใหม่ คราวนี้เขารับสาย “ช่าง สัปดาห์ที่แล้ว นัดแล้วไม่เห็นมาเลย โทรไปเธอก็ไม่รับสาย เธอเข้าโรงพยาบาลอีกหรือเปล่า?” ลูกถามด้วยความเป็นห่วง “เปล่าครับนายแม่ ผมไปทำงานให้นายแม่ไม่ได้เพราะผมไม่มีเงินค่ารถไปครับ” !!! เป็นครั้งที่สองที่ลูกได้ยินเหตุผลนี้ในการไม่มาทำงาน ครั้งแรกจากพนักงานขับรถคนเก่าคนหนึ่ง

“ถ้าเธอไม่มีเงินและไม่มาทำงาน แล้วเธอจะหาเงินได้จากไหน เธอไปยืมเงินค่ารถจากใครก็ได้ พองานเสร็จฉันจะจ่ายเธอเอง ไม่ต้องไปเบิกกับผู้รับเหมา”

ตกลงช่างไม้คนนี้ก็มาทำงานเพิ่มเติมให้ลูก ลูกสอนเขาไปหลายเรื่อง ตั้งแต่เรื่องการมีวินัยในการทำงาน การตรงต่อเวลากับลูกค้า การรู้จักยกกระดับฝีมือของตัวเอง ฯลฯ ลูกบอกเขาว่า ถ้าทำดีๆ ช่างทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นช่างไม้ ช่างแอร์ ช่างเหล็ก ฯลฯ ช่างรับงานไม่ทันเพราะถ้าทำงานดี ลูกค้าไวใจได้ ก็จะแนะนำปากต่อปาก เขาต้องกลับมาเก็บงานอีกครั้งหนึ่งงานจึงจะเสร็จสมบูรณ์ เขาบอกลูกว่า ผู้รับเหมาไม่ได้ให้เงินเขาเลย ลูกจึงถามเขาว่าเท่าไร เขาคิดสักอึดใจและบอกจำนวนมา ลูกให้เงินเขาโดยไม่ได้ต่อรองหรือรีรอ และบอกเขาว่าครั้งหน้าที่เขามาเก็บงาน จะจ่ายเงินเขาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเขากลับไปแล้ว ลูกจึงส่งไลน์บอกผู้รับเหมาไปว่าลูกได้จ่ายเงินให้ช่างไม้ไปแล้ว เขาไม่ต้องจ่ายซ้ำอีก ปรากฏว่าผู้รับเหมาตอบกลับมาว่าเขาได้จ่ายเงินให้ช่างไม้คนนี้ไปแล้วล่วงหน้าตั้งแต่วันแรก เป็นจำนวนเท่ากับที่เขาเรียกเก็บกับลูกอีก!!!

หน้าที่ของลูกกับช่างไม้คนนี้ยังไม่จบ คราวหน้าที่เขาต้องเข้ามาเก็บงานที่บ้านลูก ลูกจะต้องหาโอกาสพูดคุยกับเขาให้เข้าใจถึงคุณธรรมของการดำรงตนแม้จะเป็นช่างไม้ ว่าหากเขาจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ชั้นพื้นฐานเขาต้องมีความขยัน ซื่อสัตย์ และอดทน มิฉะนั้นแล้วจะมาโอตครวญว่าทำไมเขาจึงยากจน ไม่มีฐานะดีเหมือนดังลูกค้าที่เขาไปทำงานให้ด้วยไม่ได้

**“ผู้ที่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะมีชื่อเสียงในเรื่องใหญ่ด้วย
ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย” ลูคา 16:10**

**“ผู้รักคำตักเตือนย่อมรักความรู้
แต่ผู้เกลียดคำตักเตือนให้แก้ไขเป็นคนโง่เขลา” สุภาษิต 12:1**

**“เขาจะตายเพราะขาดระเบียบในชีวิต
เขาจะหลงทางเพราะความโง่เขลาอย่างยิ่งของตน” สุภาษิต 5:23**

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

